Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

28. april 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – direktiv 2004/48/EF – artikel 9, stk. 1 – europæisk patent – foreløbige foranstaltninger – nationale retslige myndigheders beføjelse til at udstede et foreløbigt påbud med henblik på at forhindre en nært forestående krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed – national retspraksis, hvorefter der gives afslag på begæringer om foreløbige foranstaltninger, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans – forpligtelse til overensstemmende fortolkning«

I sag C-44/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Landgericht München I (den regionale ret i første instans i München I, Tyskland) ved afgørelse af 19. januar 2021, indgået til Domstolen den 28. januar 2021, i sagen

Phoenix Contact GmbH & Co. KG

mod

HARTING Deutschland GmbH & Co. KG,

Harting Electric GmbH & Co. KG,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Ziemele (refererende dommer), og dommerne P.G. Xuereb og A. Kumin,

generaladvokat: A. Rantos,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Phoenix Contact GmbH & Co. KG ved Rechtsanwälte H. Jacobsen og P. Szynka,

* Processprog: tysk.

– HARTING Deutschland GmbH & Co. KG og Harting Electric GmbH & Co. KG ved Rechtsanwalt T. Müller,

– Europa-Kommissionen ved T. Scharf og S.L. Kalėda, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT 2004, L 157, s. 45, berigtiget i EUT 2004, L 195, s. 16).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Phoenix Contact GmbH & Co. KG og på den anden side HARTING Deutschland GmbH & Co. KG og Harting Electric GmbH & Co. KG vedrørende en angivelig krænkelse af et europæisk patent, som Phoenix Contact er indehaver af.

Retsforskrifter

EU-retten

3 10., 17. og 22. betragtning til direktiv 2004/48 har følgende ordlyd:

»(10) Formålet med dette direktiv er indbyrdes at tilnærme lovgivningerne med henblik på at sikre et højt, ækvivalent og ensartet beskyttelsesniveau i det indre marked.

[…]

(17) De foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der fastlægges i dette direktiv, bør i hvert enkelt tilfælde fastsættes på en sådan måde, at der tages behørigt hensyn til det pågældende tilfældes specifikke karakteristika, herunder de særlige egenskaber ved den enkelte intellektuelle ejendomsret, og, når det er relevant, til krænkelsens forsætlige eller ikke-forsætlige karakter.

[…]

(22) Det er […] tvingende nødvendigt, at der fastsættes foreløbige foranstaltninger, som omgående kan bringe krænkelsen til ophør uden at afvente en afgørelse vedrørende realiteten, idet dette skal ske under iagttagelse af retten til forsvar, og idet det påses, at de foreløbige foranstaltninger afpasses efter omstændighederne i den konkrete sag, og idet der stilles den nødvendige sikkerhed til dækning af de omkostninger og det tab, der påføres modparten, hvis kravet viser sig at være grundløst. Disse foranstaltninger er især berettigede, når en forsinkelse vil påføre rettighedshaveren et uopretteligt tab.«

4 Direktivets artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer følgende i stk. 1:

»Med forbehold af de midler, der er indført eller kan indføres i [EU-]lovgivningen eller i medlemsstaternes lovgivninger, for så vidt disse midler er gunstigere for rettighedshaverne, finder de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger, procedurer og retsmidler anvendelse i overensstemmelse med artikel 3 på enhver krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder som fastsat i [EU-]retten og/eller den pågældende medlemsstats nationale ret.«

5 Direktivets kapitel II med overskriften »Foranstaltninger, procedurer og retsmidler« indeholder bl.a. artikel 3 med overskriften »Almindelige bestemmelser«, der har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af dette direktiv. Disse foranstaltninger, procedurer og retsmidler skal være fair og rimelige, de må ikke være unødigt komplicerede eller udgiftskrævende, og de må ikke indebære urimelige frister eller medføre ugrundede forsinkelser.

2. Foranstaltningerne og retsmidlerne skal ligeledes være effektive, stå i et rimeligt forhold til krænkelsen og have afskrækkende virkning, og de skal anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for lovlig samhandel, og at der ydes garanti mod misbrug af dem.«

6 Samme direktivs artikel 9 med overskriften »Foreløbige og retsbevarende foranstaltninger« bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af rekvirenten kan

a) udstede et foreløbigt påbud til en påstået krænkende part med henblik på at forhindre en nært forestående krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed eller midlertidigt og, i givet fald hvis det er muligt i henhold til national lovgivning, under trussel om tvangsbøder, forbyde en fortsættelse af den påståede krænkelse af den pågældende rettighed eller gøre denne fortsættelse betinget af, at der stilles sikkerhed for erstatning til rettighedshaveren; et foreløbigt påbud kan på de samme betingelser udstedes til en mellemmand, hvis ydelser anvendes af tredjemand til krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed; […]

b) kræve beslaglæggelse eller aflevering af varer, der mistænkes for at krænke en intellektuel ejendomsrettighed for at forhindre, at de indføres i handelen eller omsættes.

[…]

5. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 og 2 nævnte foranstaltninger ophæves eller på anden måde ophører med at have virkning på begæring af rekvisitus, hvis rekvirenten ikke inden for en rimelig frist anlægger sag vedrørende realiteten ved den kompetente retslige myndighed; fristen fastsættes af den kompetente retslige myndighed, der anordner foranstaltningerne, hvis det er muligt efter medlemsstatens lovgivning, eller, hvis det ikke er tilfældet, inden for en frist på højst 20 hverdage eller 31 kalenderdage, idet den længste frist benyttes.

6. De kompetente retslige myndigheder kan gøre de foreløbige foranstaltninger i stk. 1 og 2 betinget af, at rekvirenten stiller tilstrækkelig sikkerhed eller tilsvarende forsikring med henblik på eventuel kompensation af det tab, der påføres rekvisitus, jf. stk. 7.

7. Hvis de foreløbige foranstaltninger ophæves eller bortfalder som følge af en handling eller en undladelse fra rekvirentens side, eller hvis det efterfølgende konstateres, at der ikke forelå nogen krænkelse eller trussel om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed, skal de retslige myndigheder have beføjelse til på begæring af rekvisitus at pålægge rekvirenten at yde rekvisitus passende erstatning for det tab, der er lidt som følge af disse foranstaltninger.«

Tysk ret

7 § 58, stk. 1, i Patentgesetz (patentloven) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, bestemmer:

»Meddelelsen af patentet offentliggøres i Patentblatt [(patenttidende)]. Patentskriftet offentliggøres samtidig med meddelelsen. Ved offentliggørelsen i Patentblatt træder patentets lovmæssige virkninger i kraft.«

8 Denne lovs § 139, stk. 1, fastsætter:

»Den, der i strid med §§ 9-13 udnytter en patenteret opfindelse, kan af den krænkede part retsforfølges med henblik på undladelse, såfremt der er risiko for gentagelse. Første gang, der er risiko for overtrædelse, kan der ligeledes indgives begæring om meddelelse af påbud.«

9 § 935 i Zivilprozessordnung (den civile retsplejelov) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, har følgende ordlyd:

»Der kan træffes bestemmelse om et foreløbigt retsmiddel vedrørende tvistens genstand, dersom det må befrygtes, at en parts mulighed for at opnå sin ret umuliggøres eller væsentligt besværliggøres gennem en ændring af den bestående tilstand.«

10 Denne lovs § 940 fastsætter:

»Der kan også træffes bestemmelse om et foreløbigt retsmiddel med henblik på at regulere en midlertidig tilstand vedrørende et omtvistet retsforhold, hvis dette, navnlig i forbindelse med vedvarende retsforhold, forekommer nødvendigt for at afværge væsentlige ulemper eller truende farer eller af andre grunde.«

Retsforhandlingerne for Domstolen

11 Den forelæggende ret har anmodet Domstolen om at undergive sagen den fremskyndede procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement.

12 Til støtte for denne anmodning har den forelæggende ret nærmere bestemt gjort gældende, at hovedsagens karakter kræver, at der træffes afgørelse snarest muligt. Den forelæggende ret er desuden af den opfattelse, at Phoenix Contact i mangel af hurtig retslig indgriben vil lide et betydeligt økonomisk tab som følge af fortsat fremstilling og markedsføring af falske produkter. En eventuel krænkelse af patentet vil ifølge den forelæggende ret navnlig bringe Phoenix Contacts markedsandele i fare og vil medføre, at Phoenix Contact som indehaver af det omhandlede patent vil lide et uopretteligt tab af salgsmuligheder, som vil være vanskeligt at kompensere for ved en eventuel senere tilkendelse af skadeserstatning.

13 Procesreglementets artikel 105, stk. 1, fastsætter, at Domstolens præsident efter anmodning fra den forelæggende ret eller i undtagelsestilfælde af egen drift, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, kan beslutte at undergive en sag en fremskyndet procedure, når sagens karakter kræver, at den behandles hurtigt.

14 Det bemærkes i denne henseende, at en sådan fremskyndet procedure udgør et processuelt instrument til behandling af en ekstraordinær nødsituation (dom af 10.3.2022, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Fuld sygesikring), C-247/20, EU:C:2022:177, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

15 Det fremgår desuden af Domstolens faste praksis, at en sags økonomiske følsomhed eller økonomiske interesser, herunder dem, der kan have en indvirkning på de offentlige finanser, uanset hvor vigtige og legitime de end måtte være, ikke i sig selv kan begrunde anvendelsen af den fremskyndede procedure (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.10.2017, Weiss m.fl., C-493/17, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:792, præmis 10 og den deri nævnte retspraksis).

16 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at den blotte interesse for borgerne, som ganske vist er berettiget, i hurtigst muligt at fastlægge omfanget af de rettigheder, som de udleder af EU-retten, ikke kan godtgøre, at der foreligger en ekstraordinær omstændighed som omhandlet i procesreglementets artikel 105, stk. 1 (dom af 3.3.2022, Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl. (Speciallæger under uddannelse), C-590/20, EU:C:2022:150, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

17 Hvad angår den omstændighed, at den foreliggende præjudicielle anmodning er blevet fremsat inden for rammerne af en national procedure vedrørende en begæring om foreløbige retsmidler, bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at den omstændighed, at en præjudiciel anmodning er fremsat inden for rammerne af en national procedure, der gør det muligt at træffe foreløbige foranstaltninger, hverken i sig selv eller i forbindelse med de omstændigheder, der er nævnt i denne doms præmis 15, kan godtgøre, at sagens karakter kræver, at den behandles hurtigt (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.10.2017, Weiss m.fl., C-493/17, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:792, præmis 12 og den deri nævnte retspraksis).

18 På baggrund af ovenstående betragtninger besluttede Domstolens præsident den 11. februar 2021, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, at afslå anmodningen om en fremskyndet procedure.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

19 Den 5. marts 2013 indgav Phoenix Contact en patentansøgning for en stikprop med beskyttelseslederbro. I forbindelse med proceduren, der gik forud for udstedelsen af patentet, fremsatte Harting Electric bemærkninger om det nævnte produkts patenterbarhed.

20 Den 26. november 2020 blev det ansøgte patent udstedt til Phoenix Contact, bl.a. for Tyskland.

21 Den 14. december 2020 indgav Phoenix Contact en begæring til den forelæggende ret om ved foreløbige retsmidler at forbyde HARTING Deutschland og Harting Electric at krænke det omhandlede patent.

22 Meddelelsen af patentet blev offentliggjort i *Den Europæiske Patenttidende* den 23. december 2020.

23 Den 15. januar 2021 fremsatte Harting Electric indsigelse mod patentet ved Den Europæiske Patentmyndighed (EPO).

24 Den forelæggende ret konkluderede foreløbigt, at det omhandlede patent var gyldigt og genstand for en krænkelse. Denne ret anser ikke patentets gyldighed for at være i fare.

25 Den forelæggende ret har imidlertid præciseret, at den ikke er i stand til at udstede det foreløbige retsmiddel grundet Oberlandesgericht Münchens (den regionale appeldomstol i München, Tyskland) bindende retspraksis, hvorefter det i tilfælde af patentkrænkelse ikke er tilstrækkeligt med henblik på udstedelsen af et foreløbigt retsmiddel, at det pågældende patent er blevet meddelt af den relevante myndighed, her EPO, efter grundig behandling af patenterbarheden, og at spørgsmålet om patentets gyldighed ligeledes har været undergivet domstolsprøvelse i forbindelse med begæringen om udstedelse af et foreløbigt retsmiddel.

26 Efter denne retspraksis skal det pågældende patent således, for at der kan udstedes foreløbige retsmidler, desuden være genstand for en afgørelse af en indsigelsessag eller klagesag fra EPO eller en ugyldighedssag fra Bundespatentgericht (forbundsdomstol i patentretlige sager, Tyskland), der fastsætter, at patentet yder det omhandlede produkt beskyttelse.

27 Da den forelæggende ret er af den opfattelse, at den nævnte retspraksis er uforenelig med EU-retten, navnlig artikel 9, stk. 1, i direktiv 2004/48, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det foreneligt med artikel 9, stk. 1, i direktiv [2004/48,] at Oberlandesgerichte (regionale appeldomstole, Tyskland), som er sidste instans i proceduren for foreløbige retsmidler, principielt nægter at udstede foreløbige foranstaltninger på grund af krænkelse af patenter, såfremt det omhandlede patent ikke har overstået en sag om indsigelse eller ugyldighed i første instans?«

Det præjudicielle spørgsmål

28 Den forelæggende ret ønsker med spørgsmålet nærmere bestemt oplyst, om artikel 9, stk. 1, i direktiv 2004/48 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national retspraksis, hvorefter begæringer om foreløbige retsmidler i forbindelse med krænkelse af patent principielt afslås, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans.

29 Ifølge fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 28.10.2021, Magistrat der Stadt Wien (Den europæiske hamster – II), C-357/20, EU:C:2021:881, præmis 20).

30 For det første skal medlemsstaterne i henhold til artikel 9, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/48 sikre, at de kompetente retslige myndigheder på rekvirentens begæring kan udstede et foreløbigt påbud til en påstået krænkende part med henblik på at forhindre en nært forestående krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed.

31 Artikel 9, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/48, sammenholdt med 17. og 22. betragtning hertil, pålægger således medlemsstaterne i deres nationale lovgivning at give de kompetente nationale retslige myndigheder mulighed for at udstede et foreløbigt retsmiddel efter en behandling af de særlige forhold, der gør sig gældende i den enkelte sag og under overholdelse af betingelserne i nævnte artikel 9.

32 For det andet bemærkes, at i henhold til artikel 9, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/48, sammenholdt med 22. betragtning hertil, skal de foreløbige retsmidler, der er fastsat i national ret, gøre det muligt straks at bringe krænkelsen af en intellektuel ejendomsrettighed til ophør uden at skulle afvente en afgørelse i hovedsagen. Disse foranstaltninger er især berettigede, når en forsinkelse vil påføre rettighedshaveren et uopretteligt tab. »Tidsfaktoren« spiller således en særlig rolle i at sikre en effektiv håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

33 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret anført, at det omhandlede patent er gyldigt, og at det er genstand for en krænkelse, således at Phoenix Contacts begæring om foreløbige retsmidler skal tages til følge. Denne ret er imidlertid bundet af en national retspraksis, hvorefter patentet kun er omfattet af en foreløbig retsbeskyttelse, såfremt det pågældende patents gyldighed er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelsessag vedrørende patentet i første instans.

34 Det skal bemærkes, at en sådan retspraksis stiller et krav, der fratager artikel 9, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/48 enhver effektiv virkning, for så vidt som den ikke gør det muligt for den nationale ret, når patentet er gyldigt og krænket ifølge samme ret, at udstede et foreløbigt påbud i overensstemmelse med denne bestemmelse med henblik på at forhindre en umiddelbar krænkelse af patentet.

35 Som Phoenix Contact har anført i sine skriftlige indlæg, kan et sådant krav give anledning til en situation, hvor konkurrenter til indehaveren af det omhandlede patent, potentielle patentkrænkere, bevidst undlader at anfægte gyldigheden af patentet for at undgå, at patentet nyder en effektiv domstolsbeskyttelse, hvilket fratager den foreløbige beskyttelsesmekanisme i artikel 9, stk. 1, i direktiv 2004/48 sit indhold.

36 For det tredje skal den manglende overensstemmelse mellem en national retspraksis som den, der er nævnt i denne doms præmis 33, og direktiv 2004/48 anses for at være bekræftet i lyset af de mål, der forfølges med direktivet.

37 I denne henseende fremgår det af tiende betragtning til direktivet, at formålet med direktivet er indbyrdes at tilnærme medlemsstaternes lovgivninger med henblik på at sikre et højt, ækvivalent og ensartet beskyttelsesniveau i det indre marked (jf. i denne retning dom af 18.12.2019, IT Development, C-666/18, EU:C:2019:1099, præmis 38). Det forholder sig ikke desto mindre således, at dette direktiv, således som det fremgår af dets artikel 2, stk. 1, finder anvendelse med forbehold af de midler, der er indført eller kan indføres, navnlig i den nationale lovgivning, for så vidt som disse midler er gunstigere for rettighedshaverne (dom af 25.1.2017, Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa, C-367/15, EU:C:2017:36, præmis 22).

38 Følgelig fastsætter direktiv 2004/48 en minimumsstandard i forhold til håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og forhindrer ikke medlemsstaterne i at træffe foranstaltninger, der yder bedre beskyttelse end denne (dom af 25.1.2017, Stowarzyszenie Oławska Telewizja Kablowa, C-367/15, EU:C:2017:36, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

39 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at bestemmelserne i dette direktiv tilsigter at regulere de aspekter af de intellektuelle ejendomsrettigheder, der vedrører dels håndhævelsen af disse rettigheder, dels krænkelserne af disse ved at forpligte til etablering af effektive retsmidler, der kan forhindre, standse eller afhjælpe enhver krænkelse af en eksisterende intellektuel ejendomsret (dom af 18.12.2019, IT Development, C-666/18, EU:C:2019:1099, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

40 En national procedure, der har til formål øjeblikkeligt at bringe enhver krænkelse af en eksisterende intellektuel ejendomsrettighed til ophør, ville imidlertid ikke være effektiv, hvis anvendelsen af denne procedure var underlagt et krav som det, der er fastsat i den nationale retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 33, og dermed ville kravet være uforeneligt med målet om et højt beskyttelsesniveau for intellektuel ejendomsret.

41 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at der gælder en formodning for, at et indgivet europæisk patent er gyldigt fra datoen for udstedelsens offentliggørelse. Fra denne dato er patenterne omfattet af hele omfanget af den beskyttelse, der er sikret, navnlig ved direktiv 2004/48 (jf. analogt dom af 30.1.2020, Genreics (UK) m.fl., C-307/18, EU:C:2020:52, præmis 48).

42 Hvad angår risikoen for, at rekvisitus i en sag om vedtagelse af foreløbige foranstaltninger lider skade som følge af vedtagelsen af foreløbige retsmidler, bemærkes, at i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/48 skal de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af direktivet, anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for lovlig samhandel, og at der ydes garanti mod misbrug af dem.

43 Denne bestemmelse pålægger således medlemsstaterne og i sidste instans de nationale retter at yde garantier for, at bl.a. de foranstaltninger og procedurer, der er omhandlet i artikel 9 i direktiv 2004/48, ikke misbruges (dom af 12.9.2019, Bayer Pharma, C-688/17, EU:C:2019:722, præmis 68).

44 Det skal i den forbindelse bemærkes, at EU-lovgiver særligt har fastsat retlige instrumenter, der i vidt omfang gør det muligt at mindske risikoen for, at rekvisitus lider skade som følge af foreløbige foranstaltninger, og således beskytte rekvisitus.

45 For det første hvad angår artikel 9, stk. 5, i direktiv 2004/48 sikrer medlemsstaterne, at foranstaltningerne i bl.a. stk. 1 i denne artikel ophæves eller på anden måde ophører med at have virkning på begæring af rekvisitus, hvis rekvirenten ikke inden for en rimelig frist anlægger sag vedrørende realiteten ved den kompetente retslige myndighed; fristen fastsættes af den kompetente retslige myndighed, der anordner foranstaltningerne, hvis det er muligt efter medlemsstatens lovgivning, eller, hvis det ikke er tilfældet, inden for en frist på højst 20 hverdage eller 31 kalenderdage, hvis den længste frist benyttes.

46 For det andet giver artikel 9, stk. 6, i direktiv 2004/48 mulighed for at betinge de foreløbige foranstaltninger af, at rekvirenten stiller tilstrækkelig sikkerhed eller en tilsvarende forsikring med henblik på eventuel kompensation af det tab, der påføres rekvisitus. Beskyttelsesinstrumentet kan bringes i anvendelse af den kompetente ret, der har fået forelagt begæringen om foreløbige foranstaltninger, på det tidspunkt, begæringen behandles.

47 For det tredje giver artikel 9, stk. 7, i direktiv 2004/48 mulighed for på rekvisitus begæring at pålægge rekvirenten at yde rekvisitus passende erstatning for det tab, der er lidt som følge af de foranstaltninger, der er omhandlet i denne bestemmelse.

48 Disse retlige instrumenter er garantier, som EU-lovgiver har fundet nødvendige for de hurtige og effektive foreløbige foranstaltninger, der er sat i verden. De svarer således til de garantier, der er fastsat til fordel for sagsøgte i direktiv 2004/48, ved vedtagelsen af en foreløbig foranstaltning, der har krænket hans interesser (jf. i denne retning dom af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 74 og 75).

49 Med henblik på at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar bemærkes, at de nationale retter ved anvendelsen af national ret er forpligtet til at tage hensyn til samtlige bestemmelser i denne ret og til at benytte sig af de fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne, for i videst muligt omfang at fortolke den i lyset af det pågældende direktivs ordlyd og formål med henblik på at opnå det med direktivet tilsigtede resultat og således handle i overensstemmelse med artikel 288, stk. 3, TEUF (dom af 19.4.2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

50 Desuden har Domstolen fastslået, at princippet om overensstemmende fortolkning af national ret er underlagt visse begrænsninger. De nationale retsinstansers forpligtelse til at henvise til EU-retten, når de fortolker og anvender de relevante nationale retsregler, begrænses således af generelle retsprincipper, og den kan ikke tjene som grundlag for en fortolkning contra legem af national ret (dom af 19.4.2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

51 I det foreliggende tilfælde indeholder den i hovedsagen omhandlede tyske lovgivning, således som den forelæggende ret har fremhævet, ingen bestemmelse, der gør imødekommelsen af en begæring om foreløbige påbud, der har til formål at forbyde en krænkelse af et patent, betinget af, at dette patent er genstand for en retsafgørelse truffet efter en indsigelsessag vedrørende patentet, således at denne lovgivning fuldt ud er i overensstemmelse med direktiv 2004/48.

52 I denne sammenhæng skal det bemærkes, at kravet om en overensstemmende fortolkning omfatter forpligtelsen for de nationale domstole til i givet fald at ændre en fast retspraksis, såfremt denne er baseret på en fortolkning af national ret, som er uforenelig med formålene med et direktiv (dom af 19.4.2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

53 Det tilkommer derfor den forelæggende ret at sikre den fulde virkning af artikel 9, stk. 1, i direktiv 2004/48, idet den, om fornødent af egen drift, skal undlade at anvende en national retspraksis, når denne retspraksis ikke er forenelig med denne bestemmelse.

54 Henset til alle ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 9, stk. 1, i direktiv 2004/48 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national retspraksis, hvorefter begæringer om foreløbige foranstaltninger vedrørende krænkelse af et patent principielt skal afslås, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans.

Sagsomkostninger

55 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national retspraksis, hvorefter begæringer om foreløbige foranstaltninger vedrørende krænkelse af et patent principielt skal afslås, når gyldigheden af det pågældende patent ikke som minimum er blevet bekræftet ved afgørelse af en indsigelses- eller ugyldighedssag i første instans.

Underskrifter